

Joan Blanquera: «Estar en contacte amb la mort em fa viure cada instant amb més intensitat»

Exfutbolista de Farners, Barça Atlètic, Figueres i Vilobí

«'Hosti, Pep, què hi fots aquí? Són les quatre de la matinada; estem cansats'». Assegut en el congelador de l'entrada de la Masia, el jove Pep Guardiola esperava l'arribada del bus del Barça Atlètic per saber com havia anat un partit al camp del Calahorra. 'Qui ha marcat? Quin onze ha fet? Com heu jugat?' metrallava a preguntes els seus companys, que estaven llassats i volien posar-se al llit. «A banda del talent i intel·ligència, si Guardiola ha arribat on ha arribat és també gràcies a la seva passió». Aquesta passió també la tenia Joan Blanquera (Santa Coloma de Farners, 1968) quan jugava a la Plaça Farners a davant de la Parròquia amb en Vador Solà, a l'escola o al carrer però se li va anar apagant. «Massa aviat», diu. I això que la flama estava ben viva amb setze anys quan el Barça el va espigar en dos partits amb el primer equip del Farners a Preferent contra Pineda i Vic i se'l va endur cap a la Masia. I allà va ser ben feliç. Al costat dels Guardiola, Vilanova, Roura, Nayim, Amor, Sánchez Jara, Serer, Luis Milla, Xevi Ramon, Sergi López i companyia, el colomenc s'ho passava pipa a la Masia. Jugava, era protagonista i feia gols amb el Juvenil, l'amateur (després Barça C) i el filial, amb qui va tastar la Segona A. Fins i tot, feia partidets d'entrenament contra el primer equip de Luis Aragonés. «Encara tinc una cicatriu d'una entrada que em va fer Julio Alberto», riu. Les perspectives de futur eren bones quan el 1990 va decidir acceptar una cessió a Segona A al Figueres juntament amb Aureli Altimira i Tito Vilanova. I més encara quan en la primera jornada de Lliga contra el Llevant va ser decisiu amb gol i assistència per remuntar contra el Llevant a Vilatenim (2-1). «Recordo com si fos ara que baixàvem amb cotxe amb el pare cap a Santa Coloma i li vaig dir 'ostres, aviam si el míster sent que els joves podem aportar molt l'equip'». No seria així i Blanquera veuria reduïda la quota de minuts amb les jornades fruit de diverses lesions. «Hi havia moltes diferències entre titulars i suplents. Vaig anar quedant apartat i no vaig tenir prou fortalesa mental per encarar-ho. Jo venia d'un futbol més divertit, on érem una pinya. I que consti que el míster (Jorge D'Alessandro) no en tenia gens de culpa». Tot plegat se li va fer una muntanya i la passió es va esfumar. «Era jove i vaig fer un mal plantejament. Havia perdut la passió. No tenia agent ni ningú que m'orientés. Em va venir la por al cos i pensava potser no servia pel futbol. Vaig calcular que amb el que cobrava no em sortien els números per quan tingués trenta anys». I va decidir plegar. «Ara, de gran, penso, 'hauria d'haver fet deu anys de carrera i als trenta posar-me en un negoci. Era obvi'. No ho va fer. Tampoc es va retirar. Després d'haver trepitjat la Segona A amb el Figueres va acceptar una proposta del Vilobí per jugar a Tercera. «Em deien 'no pleguis pas, home, vine aquí'. Hi vaig anar i res». Ja tenia el cap a un altre lloc. A Anglaterra, concretament a Saffron Walden, entre Londres i Cambridge. Hi havia estat aquell estiu del 1991, i durant la temporada a Vilobí només pensava a tornar-hi l'any següent a fer un curs de màrqueting i comercial. Ho faria. Allà va tornar a ser feliç estudiant, aprenent anglès i també amb el futbol fent d'entrenador de l'equip infantil on jugava un dels fills del director del centre on estudiava. «Es van assabentar que havia estat al Barça i vaig estar-hi uns mesos ajudant». Entre classes, amistats i caps de setmana, Londres es va convertir en «la nineta dels ulls» d'un Blanquera que ara hi té les filles vivint. Amb la carrera d'empresarials acabada, va entrar a l'empresa tèxtil del seu pare (exjugador del Barça, Girona, Figueres o Múrcia i entrenador històric de Farners o Olot, entre altres) fins que la crisi li va passar per damunt. Abans però, se li va encendre la «bombeta». Resulta que la família de la seva mare, que era de Múrcia, tenien una funerària. Oli en un llum. «A Santa Coloma no n'hi havia cap. Vaig anar-me'n un temps a Múrcia a aprendre l'ofici i quan vaig tornar, vaig muntar-ne una aquí». Blanquera és el propietari del tanatori de Santa Coloma i també en va obrir un altre a Vidreres. La pregunta és clara: s'ha de ser d'una pasta especial per fer aquesta feina? «No sabeu pas el que m'ajuda a viure amb més intensitat cada moment. Estar en contacte amb la mort cada dia em fa adonar que la felicitat està en dos metres quadrats. Tres coses ben senzilles com són la família, els amics i un hobby o afició, que pot ser pescar, anar amb bici o el que sigui. Això és la felicitat», diu mentre reconeix que

algun company dels veterans del Barça li diu «el funerario». La feina «omple» el colomenc. «M'agrada i ho faig de cor ple» diu mentre detalla que en moments de dolor intenta «acompanyar i que em sentin proper sense passar cap ratlla. Sóc com la xarxa que hi ha a sota els trapezistes per si algú cau i es desfà de dolor». I així, ajudant la gent en moments durs, anant a jugar amb els veterans del Barça i del Girona, sortint amb bici amb els amics i, sobretot estant amb la seva dona -«el meu gran suport des que tenia setze anys»- i les filles -«les meves referents»- és plenament feliç. Mai sabrà què hauria passat si en comptes d'haver anat al Figueres se n'hagués anat a l'Avilés o al filial de l'Osasuna.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2025/11/03/joan-blanquera-contacte-amb-mort-123276153.html>